

Karin Slaughter

Genadeloos

Band 1

2013

Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

15 augustus 1974

Lucy Bennett

Een kaneelbruine Oldsmobile Cutlass kroop over Edgewood Avenue met de raampjes open en de bestuurder ineengedoken op zijn stoel. Het dashboardlicht viel op een paar samengeknepen kraalogen dat de rij meisjes onder het straatnaambord monsterde. Jane. Mary. Lydia. De auto stopte. Zoals te verwachten was, wees de man met een ruk van zijn kin Kitty aan. Terwijl ze haar minirok rechte trok, trippelde ze op haar naaldhakken over het hobbelige asfalt naar hem toe. Toen Juice Kitty twee weken geleden voor het eerst op de straathoek had gezet, had ze tegen de andere meiden gezegd dat ze zestien was. Waarschijnlijk was ze vijftien, hoewel ze er niet ouder uitzag dan twaalf.

Ze hadden allemaal meteen de pest aan haar.

Kitty stak haar hoofd door het open autoraampje. Haar stugge polyester rokje wipte omhoog als de onderkant van een kerkklok. Ze werd altijd het eerst gekozen, en Juice was de enige die het probleem niet zag. Kitty kon op speciale gunsten rekenen. Ze kon mannen tot alles verleiden. Ze was een fris, kinderlijk meisje, hoewel ze

net als de rest een keukenmes in haar tas had en wist hoe ze het moest gebruiken. Niemand hield van het werk, maar dat een ander meisje – een nieuwer meisje – populairder was dan zij, was net zo pijnlijk als muurbloempje te moeten zijn op het debutantenbal.

In de Oldsmobile was de transactie snel geregeld en afdingen was er niet bij, want de koopwaar was de prijs nog steeds waard. Kitty gaf Juice het gebruikelijke teken, wachtte op zijn knikje en stapte in. De uitlaat braakte rook uit toen de Olds met een ruime bocht een smalle zijstraat in reed. De auto schudde even toen hij in de parkeerstand werd gezet. De hand van de bestuurder schoot omhoog en klemde zich om Kitty's achterhoofd, waarna ze uit het zicht verdween.

Lucy Bennett wendde zich af en keek de donkere, doodse straat in. Geen naderende koplampen. Geen verkeer. Geen handel. 's Avonds was er in Atlanta geen hol te doen. De laatste die het Equitable Building verliet, deed meestal het licht uit, maar wel zag Lucy de heldere lampen van het Flatiron Building, aan de andere kant van Central City Park. Als ze maar goed genoeg tuurde, zag ze ook het vertrouwde groen van het C&S-logo, waaraan het zakendistrict verankerd lag. Het Nieuwe Zuiden. Vooruitgang door handel. *The City Too Busy to Hate*.

Als er 's avonds al mannen op straat liepen, hadden ze weinig goeds in de zin.

Jane stak een sigaret op en stopte het pakje weer in haar tas. Ze hield niet van delen, maar nemen kon ze als de beste. Haar blik kruiste die van Lucy. Haar ogen waren zo dood dat het pijnlijk was om te zien. Jane voelde ongetwijfeld hetzelfde bij Lucy. Snel keek ze de andere kant op.

Lucy rilde, ook al was het midden augustus en sloeg de hitte van het wegdek als rook van een vuur. Haar voeten deden pijn. Haar rug was kapot. Haar hoofd bonkte als een metronoom. Haar buik voelde alsof ze een lading beton had ingeslikt. Haar mond zat vol water. Haar handen bleven maar tintelen. Die ochtend was er een dikke pluk blond haar in de wasbak gevallen. Twee dagen geleden was ze negentien geworden, maar ze was al een oude vrouw.

In de zijstraat begon de oude Oldsmobile weer te schudden. Kitty's hoofd dook op. Onder het uitstappen veegde ze haar mond af. Treuzelen was er niet bij. De klant kreeg de kans niet zijn aankoop te heroverwegen. Nog voor ze het portier had gesloten, reed de auto al weg, en Kitty stond even te wankelen op haar hoge hakken, eerst verloren, toen bang en ten slotte kwaad. Ze waren allemaal kwaad. Woede was hun toevlucht, hun troost, het enige wat hun echt toebehoorde.

Lucy keek toe terwijl Kitty behoedzaam terugliep naar de straathoek. Ze probeerde de vaart erin te houden

toen ze Juice in het voorbijgaan het geld gaf, maar hij pakte haar arm en hield haar tegen. Kitty spuwde op het trottoir en probeerde niet te laten merken hoe bang ze was toen Juice de stapel biljetten openvouwde en ze een voor een telde. Ze bleef afwachtend staan. Ze keken allemaal afwachtend toe.

Uiteindelijk hief Juice zijn kin. Het geld was oké. Kitty stelde zich weer op in het rijtje. Ze keek niet naar de andere meiden, maar staarde wezenloos naar de straat, wachtend op de volgende auto, wachtend op de volgende man die naar haar zou knikken of haar links zou laten liggen. Het had hooguit twee dagen geduurd voor ze diezelfde dode blik in haar ogen had als de anderen. Wat ging er in haar om? Waarschijnlijk hetzelfde als bij Lucy, dat vertrouwde deuntje dat haar elke nacht in slaap wiegde: *Wanneer-is-dit-voorbij? Wanneer-is-dit-voorbij? Wanneer-is-dit-voorbij?*

Ooit was Lucy ook vijftien geweest. Het leek zo lang geleden dat ze het zich nauwelijks kon herinneren. Briefjes doorgeven tijdens de les. Giechelen over jongens. Elke dag na school snel naar huis om haar soap niet te missen. Dansen op haar kamer op muziek van de Jackson Five, samen met haar vriendin, Jill Henderson. Ze was vijftien toen haar leven zich als een afgrond had geopend en de kleine Lucy naar beneden was gestort, steeds verder naar beneden, het onverbiddelijke duister in.

Ze was speed gaan gebruiken om af te vallen. Eerst alleen pillen. Benzedrine, die Jill in haar moeders medicijnkastje had gevonden. Ze gebruikten met mate en deden voorzichtig, tot het de FBI in de bol was geslagen en de pillen verboden werden. Op een dag was het medicijnkastje leeg, en de volgende dag – zo leek het tenminste – schoot Lucy's gewicht meteen weer omhoog naar zo'n zeventig kilo. Ze was de enige dikke leerling op school, op Fat George na, die jongen die uit zijn neus vrat en in de lunchpauze altijd alleen zat. Lucy had even erg de pest aan hem als hij aan haar, zoals ze ook de pest had aan haar eigen spiegelbeeld.

Jills moeder had Lucy leren spuiten. Mrs Henderson was niet dom; het was haar opgevallen dat ze pillen miste, en ze was blij geweest dat Lucy eindelijk iets aan haar babyvet deed. Zelf gebruikte ze het spul ook om die reden. Ze was verpleegkundige in het Clayton General Hospital. Als ze de afdeling spoedeisende hulp verliet, lagen de ampullen methamfetamine als tanden te klapperen in de zak van haar witte uniform. Amfetamine om in te spuiten, zei ze tegen Lucy. Het werkte net als de pillen, alleen sneller.

Lucy was vijftien toen de naald voor het eerst door haar huid drong.

'Met kleine beetjes tegelijk,' onderwees Mrs Henderson haar terwijl ze een rood zweempje bloed in de spuit trok en de zuiger langzaam naar beneden duwde.

‘Jij bent de baas. Zorg dat het niet de baas over jou wordt.’

Ze werd er niet echt high van, alleen een beetje licht in haar hoofd, en het ging uiteraard gepaard met een maar al te welkom gebrek aan eetlust. Mrs Henderson had gelijk. De vloeistof werkte sneller dan de pillen en het was ook gemakkelijker. Twee kilo. Vier kilo. Zes. En toen... niets meer. Vervolgens had Lucy dat ‘met kleine beetjes tegelijk’ opnieuw gedefinieerd tot ze tien in plaats van vijf cc inspoot; tien veranderde in vijftien en toen explodeerde haar hoofd en stond ze in lichter-laaie.

Was er daarna nog iets wat haar interesseerde?

Niets.

Jongens? Te stom. Jill Henderson? Wat een trut. Haar gewicht? Dat nooit weer.

Toen ze zestien werd, woog Lucy nog maar vijfenveertig kilo. Haar ribben, haar heupen en haar ellebogen staken uit als gewreven marmer. Voor het eerst in haar leven had ze jukbeenderen. Ze deed zwarte Cleopatra-eyeliner en blauwe oogschaduw op en streek haar lange, blonde haar glad totdat het stug tegen haar absurd magere kont sloeg. Het meisje dat in groep zeven tot hilariteit van de rest van de klas door de gymleraar Stoomwals werd genoemd, was mager als een model, zorgeloos en – opeens – populair.

Overigens niet bij haar oude vriendinnen, die ze al

sinds de kleuterschool kende. Die lieten haar links liggen als een mislukkeling, een drop-out, een loser. Voor het eerst in haar leven kon het Lucy niets schelen. Wat had je aan mensen die op je neerkeken omdat je lol had? Lucy had er trouwens altijd maar bij gehangen: het dikke meisje met wie je bevriend was zodat je zelf mooier leek, charmanter, degene met wie alle jongens flirtten.

Haar nieuwe vrienden vonden Lucy geweldig. Ze vonden het prachtig als ze een sarcastische opmerking maakte over iemand uit haar oude leven. Dat ze excentriek was, werd toegejuicht. De meisjes nodigden haar uit op hun feestjes. De jongens vroegen haar mee uit. Ze behandelden haar als hun gelijke. Eindelijk hoorde ze bij een groep. Eindelijk viel ze niet langer op als te dit of te dat. Ze was gewoon een van de velen. Ze was gewoon Lucy.

En haar oude leventje? Lucy voelde alleen maar minachting voor iedereen die er deel van had uitgemaakt, vooral voor Mrs Henderson, die het contact abrupt verbrak en zei dat Lucy maar eens orde op zaken moest stellen. Lucy's zaken waren beter op orde dan ooit. Ze was echt niet van plan haar nieuwe leven op te geven.

Al haar oude vriendinnen waren saai, hadden het over niets anders dan waar ze gingen studeren en vooral van welke studentenvereniging ze lid wilden worden.

Gedetailleerde kennis van deze verenigingen, die in victoriaanse en neo-Griekse villa's aan Milledge Avenue en South Lumpkin Street huisden, had al vanaf haar tiende tot Lucy's bagage behoord, maar door de verlokkingen van de amfetamine was haar Grieks tot een vergeten taal gereduceerd. Ze had de afkeurende blikken van haar oude vriendinnen heus niet nodig. Ze had zelfs Mrs Henderson niet meer nodig. Lucy had massa's nieuwe vrienden die dingen voor haar konden regelen, en haar ouders waren altijd scheutig met geld. Als ze eens een week niet rondkwam, merkte haar moeder nooit dat er geld uit haar portemonnee was verdwenen.

Achteraf was het allemaal duidelijk, maar destijds leek de neerwaartse spiraal van haar leven maar een paar seconden te duren in plaats van de twee jaar die ze erover had gedaan om de bodem te bereiken. Thuis was ze nukkig en chagrijnig. 's Avonds sloop ze het huis uit en ze loog tegen haar ouders over stomme dingen. Onbenullige dingen. Dingen waarvan het tegendeel gemakkelijk viel te bewijzen. Op school haalde Lucy de ene onvoldoende na de andere, en uiteindelijk deed ze Engels op het laagste niveau. Fat George zat vooraan, terwijl Lucy en haar vriendinnen op de achterste rij zaten, waar ze meestal sliepen omdat de drugs waren uitgewerkt en zo de tijd doodden tot het moment dat ze naar hun ware liefde konden terugkeren.

De naald.

Dat volmaakt geslepen stukje chirurgisch staal, dat ogenschijnlijk zo onschuldige instrument dat elke seconde van Lucy's leven beheerste. Ze droomde over spuiten. Die eerste prik. Dat kneepje als de punt de ader doorboorde. Dat langzame branden als de vloeistof geïnjecteerd werd. De euforie zodra de drug zich door haar lichaam verspreidde. Dat was alles waard. Elk offer. Elk verlies. De dingen die ze moest doen om aan het spul te komen. De dingen die ze vrijwel meteen vergat als de drug in haar bloed werd opgenomen.

En toen was daar opeens de top van de laatste heuvel geweest, de hoogste heuvel, tijdens haar woeste rit naar beneden.

Bobby Fields. Bijna twintig jaar ouder dan Lucy. Wijzer. Sterker. Hij werkte als monteur in een van haar vaders benzinestations. Vroeger zag Bobby haar niet eens staan. Ze leek onzichtbaar, dat mollige meisje met haar slappe staartjes. Maar dat veranderde nadat de naald zijn intree in Lucy's leven had gedaan. Toen ze op een dag de garage binnenliep met haar jeans laag op haar onlangs afgeslankte heupen en met rafels aan de wijde pijpen die voortdurend over de grond sleepen, hield Bobby haar aan voor een praatje.

Hij luisterde naar haar en op dat moment beseftte Lucy dat niemand ooit echt naar haar had geluisterd. En toen had Bobby zijn vieze olievingers naar haar uit-